



မေလှိုင်းဖြူ လမ်းကြောင်းဖြူ

ဝတ္ထုတိုများ



ဝတ္ထုစာပေ၏ ရိုက်ချက်များ

မြန်မာစာပေတွင် ဝတ္ထုသည် ပုံသဏ္ဌာန် သီးခြားရှိသော စာပေအမျိုးအစားတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ။ ရှေးဦးမဆွ ပေါ်ထွက်ခဲ့သော ဝတ္ထုကား ‘ပါရာယနဝတ္ထု’ဖြစ်သည်။ ။ ‘ဝတ္ထုအစ ပါရာယနခေါ်တွင် ၊ အင်းဝခေတ် သီလဝံ၊ စာဆိုရှင်ထင်ရှား’ဟု မှတ်သားကြရသည်။ ။ ထို့ကြောင့် မြန်မာဝတ္ထုစာပေကို ရဟန်းတော်များက စတင်ရေးသားပြီး ဗုဒ္ဓဝင် အကြောင်းအရာများ ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။ ။

စာပေသဘောတရားအရ အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲ ဖြစ်ထွန်းလေ့ရှိရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကာလပေါ်ဝတ္ထုကို နောင်လာနောက်သားများ မြည်းစမ်းခွင့်ရခဲ့သည်။ ။ နိုင်ငံခြားဝတ္ထုကို မှီးပြီး ဂျိမ်းစ်လှကျော် ရေးသားသည့် ‘မောင်ရင်မောင် မမယ်မ’မှာ ပထမဆုံး ကာလပေါ်ဝတ္ထုဟု ဆိုကြသည်။ ။ နောက်ပိုင်းမှာ ကာလပေါ်ဝတ္ထု ရေစီးကြောင်းက အဟု နံကြီးစွာ လွှမ်းမိုးခဲ့တော့သည်။ ။ ဗုဒ္ဓစာပေမှ သည် လူပတ်ဝန်းကျင် အဖြစ်အပျက်များ ဆီ သွေဖည် ရေးသားလာသောကြောင့် လူကြီးသူမများက ဖေတော့မောင်တော့ စာများ ဟု အော့ခဲ့ကြသေး၏။ မည်သို့ဆိုစေကာမူ တစ်ဟု နံထိုး တိုးတက်ခဲ့သည် ကိုကား ဝန်ခံကြရပေမည်။

ဤသို့နှင့် အင်္ဂလိပ် လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီခေတ် စာပေမွတ်သိပ်မှုကို နိုင်ငံရေး အသွေးအရောင် အောက်ခံခြယ်ထားသည့် ခေတ်စမ်းစာပေများက ‘ချင်ခြင်း’ပြစေခဲ့၏။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးကာလ နောက်ပိုင်း

တွင် အာဏာရှင်ကို ခုခံ ကြိမ်းမောင်းရင်းမှ သည် မော်ဒန်စာပေ ‘မှော်’
ကို မွေးဖွားလိုက်ကြပြန်ပြီ။

အဆိုပါ စာပေရေစီးကြောင်းတွင် မျောပါရင်း ၁၉၉၀ နှစ် ဝန်းကျင်
ကာလကို ဝတ္ထုတိုရွှေခေတ်ဟု ဝေဖန်ရေးဆရာများက သတ်မှတ်ခဲ့ကြ
ရာ ယင်းသည် အမှန်ဆိုလျှင် ယနေ့ခေတ် ဝတ္ထုစာပေ၏ နေရာကား အ
ထည်ကြီးပျက်ဟု ဆိုသော် ရ၏။ ပရိသတ်က စာရွက်ပေါ် အပင်ပန်းခံ
တင်သည့်စာထက် ဖန်သားပြင်ပေါ်က စာကို ဖတ်နေကြသည် ကြောင့်
စာအုပ်အဖြစ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေဖို့ ရန်မှာ အခက်တွေ့နေပြီ။ ဖန်သားပြင် စာ
ဖတ်သူများမှာ လည်း လူအနည်းစုမျှ ဖြစ်လောက်သည် ။ ဆိုးသည် က
ကျန်သော လူအများ စုမှာ စာအုပ်ဝယ်နိုင်လောက်သည့် ငွေကြေးမတ
တ်နိုင်သူ ဖြစ်သည် ။ ငွေကြေးတတ်နိုင်ဦးတော့ စာဖတ်ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်
သူ၊ စာဖတ်ကျင့်မရှိသူ၊ စာမတတ်သူလည်း ဖြစ်နေနိုင်သေးရာ ‘စာအုပ်
စာပေ လူမိတ်ဆွေ’ အဆို ပျောက်သွားမည်လား မဆိုနိုင်။ သည် နေ့ခေ
တ်မှာ ယင်းသို့ ဖြေရှင်းရခက်သည့် မုန့်လုံးစက္ကူကပ် ဇာတ်လမ်းမျိုးက
လည်း ဒုန့်ဒေး။

ဤကာလမျိုးတွင် မှ ဆရာမ မေလှိုင်းဖြူက ဝတ္ထုတိုများကို စာအုပ်
ထုတ်ချင်သည် ဆိုသောအခါ မျက်စိကျယ်သွားသည် ။ ငွေအရှုံးအမြတ်
ကို တွက်၍ မဟုတ်။ ၎င်းလျှိုးနေသော အနုပညာမာနကို လှစ်ခနဲ တွေ့ရ
သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သည် နိုင်ငံ ခေတ်အဆက်ဆက်မှာ မည်သည့် အနု
ပညာသည် မဆို မာနနှင့် ရပ်တည်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

တွေးခေါ်ပညာရှင် ဂျန်ရပ်စ်ကင်းက ဆိုခဲ့ပါသည် ။

"လူမျိုးတစ်မျိုးဟာ ရိုးရာကို အထင်သေးနေရင်၊ စာပေကို အထင်
သေးနေရင်၊ သိပ္ပံကို အထင်သေးနေရင်၊ ငွေနောက်ကို ငမ်းငမ်းတက် လို

က်နေရင် အဲဒီလူမျိုးဟာ ဘယ်တော့မှ မကြီးပွားဘူး"

ဟူ၏။

ငွေနောက်ကို ငမ်းငမ်းတက် လိုက်နေလျက်သားနဲ့ ဘာကြောင့် မကြီးပွားသလဲဆိုလျှင် ငွေလောက်ရှိပြီး ရိုးရာ ခိုင်ခံ့သည့်လူမျိုးဟု သတ်မှတ်စရာ မရှိတော့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ စာပေ၏ အတွေးအခေါ်၊ သိပ္ပံ၏ လေ့လာ တွေ့ရှိချက်တို့ အပေါ် အလေးမထားဘဲ ကြီးပွားချမ်းသာခြင်း ဟူသည် ပိန်းကြာဖက်ပေါ် တင်သည့် ရေနယ် ရပ်တည်ရာ မခိုင်မြဲ။ စာပေ အတွေးအခေါ်ဖြင့် ချိတ်ဆက်နေတတ်ဖို့ လို၏။

ဝတ္ထုသည် ရသစာပေသက်သက် ဖြစ်၏။ ဝတ္ထုကို တစိမ့်စိမ့် အရသာခံ၍ ဖတ်တတ်ဖို့ လိုသည် ။ ဝတ္ထုရေးဆရာက ပေးထားသည့် အရောင်၊ အနံ့၊ အရသာနှင့် တည်ခင်းမှု အပြင်အဆင်ကို စာဖတ်သူ စိတ်ထဲမှာ ခံစားတွေးတောခြင်းဖြင့် ဘဝရပ်တည်မှု အသိအမြင်ကိုပါ ထွန်းပေါက် ရှင်သန်စေသည် ။ မိမိကိုယ်ကိုယ် အခြေခံ၍ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် နိုင်ငံအတွက်၊ ကမ္ဘာကြီးအတွက်ပါ ခြုံငုံသုံးသပ်မိလိမ့်မည်။ ထိုအခါ စာဖတ်ခြင်းကို စွဲလမ်း နှစ်ခြိုက်လာခြင်းဖြင့် စာပေက ပေးသည့် အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် ငြိမ်းချမ်း သာယာသော လူ့လောကကြီးကို လှပစွာ ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက် နိုင်ပါလိမ့်မည်။ စာဖတ်သူနှင့် စာမဖတ်သူ ဂေဟစနစ်ကို ထိန်းညှိနိုင်လိမ့်မည်။

ဝတ္ထုသည် လူသဘာဝကို ဖွဲ့ဆိုသော စာဖြစ်သည် ။ လူ့အဖွဲ့အစည်းသည် လှည်းခေတ်၊ လှေခေတ်မှာ ရပ်နေခြင်း မဟုတ်သောကြောင့် ဝတ္ထုအကြောင်းအရာနှင့် အရေးအဖွဲ့သည် လည်း ပဒေသရာဇ်ခေတ် အတိုင်း ဘုန်းတော်ဘွဲ့မှာ အဆုံးမသတ်ဘဲ အင်တာနက်ခေတ်ကို အဓိလိုက်ရပေမည်။ ယင်းသည် ပင်လျှင် ဝတ္ထု၏ လိုအပ်ချက်ဖြစ်သော ‘ခေတ်ပြိုင်ခံ

စားမှု'။ ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှု မပါသော ဝတ္ထုမျိုးကို စာဖတ်သူက ပြောမပြ
တတ်သော်လည်း ငြီးငွေ့မှုဖြင့် ဖော်ပြမည်ကား သေချာသည် ။

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောနေရသည် မှာ ဆရာမ မေလှိုင်းဖြူ၏
ဝတ္ထုများ အပေါ် ပရိသတ်က ပေါ့ပေါ့ဆဆ မဖိတ်မိအောင် လက်တို့ ရခြ
င်းသာ ဖြစ်ပါသည် ။ ဆရာမနှင့်အတူ သူ ကျင်လည်ရာ ဒေသက လူသ
ဘာဝများ ဆီ စီးမျောလိုက်ပါရင်း ခံစားမှု တစ်စုံတစ်ရာ ပွင့်လင်း မြင်
သာလျက် စာဖတ်သူလည်း ပါဝင်ပြောဆိုလိုသည် အထိ စေ့ဆော်မှု ဖြစ်
ပေါ်လာတန် ကောင်း၏။ ယင်းသည် ပင်လျှင် ဝတ္ထုရေးဆရာ၏ စေတ
နာကို သိမြင်ရာ ရောက်ပြီ။ ဝတ္ထုစာပေကပေးသော
အကျိုးသက်ရောက်ပြီဟု ဆိုချင်ပါသတည်း။

လှမြင့်အောင်(တောင်ကုတ်)

စာရေးသူ၏ နှလုံးသား ဒိုင်ယာရီ

တောရွာငယ်လေးတစ်ခုမှာ ပုံဖော်မွေးဖွားပြီး ပင်လယ်ကမ်းခြေဒေ
သ တစ်နေရာမှာ ကြီးပြင်း လူလားမြောက်ခဲ့သည့် ကျွန်မအဖို့ ရေးဖွဲ့ရ
က်လုပ်သော အနုပညာတစ်ရပ်သည် တောဓလေ့၊ တောရနံ့၊ ကမ်းခြေ
ဒေသ ဖြစ်စဉ် စရိုက်များ ဖြင့် သင်းထုံနေမည်မှာ မလွဲဧကန်။

လှိုင်းကြား လှေကြားမှာ ကျင်လည် တည်ကျသူတို့ စကားပြောလျှင်
လေသံကဝဲဝဲ။ လှိုင်းသံ၊ လေသံကို ကျော်နိုင်အောင် ပြောကြရသည် ဟု
ဆိုစမှတ်တွင် ခြင်းဖြင့် ပြောလိုက်တိုင်း အားပါးတရ ကျယ်ကျယ် လော
င်လောင်။ အတိတ်တစ်ခေတ်က ပုစ္ဆန်တုပ်ကြီး လက်ကျိုင်းလောက်ကို
မီးမြှိုက်ပြီး အပျင်းပြေ စားလာခဲ့သည့် အမှတ်တရများ ။
ငါးညှီနံ့တသင်းသင်းနဲ့ ရေလုပ်ငန်းကို အားပြု အသက်မွေးကြသည့် ဒေ
သ၏ ရင်ခွင်ပိုက် သားသမီးများ ။ အုန်းပင်တန်းတွေ ရွန်းမြစိမ်းစို။ ရိုးမ
၏ ရင်နှစ်မြွှာကြားမှာ ပင်လယ်ကြီး၏ သဘာဝ သယံဇာတတွေနှင့် စီး
မျောပြည့်လျှံ ပေါများ ကြွယ်ဝသည့်ဒေသ။ ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်၊ ဘာ
သာ၊ သာသနာစစ် ရောင်ဝါတင့်ဖြင့် ခိုင်ကျည်တိကျ လှပ။

ငပလီဟု ကြားသိလိုက်သည် နှင့် မသိသူ မရှိ။ မနှစ်သက်သူ နတ္ထိ။
မြန်မာသာမက ကမ္ဘာတစ်လွှားထိ ကျော်ကြားသက်ဝင်၊ ရာဇဝင်သမိုင်း
တွင် အလှအပတွေနှင့် ကျွန်မတို့ မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားရာ အမြဲတေတစ်
ခု။ ဒေသ၏ ရင်သွေးစစ်စစ်။ ကျွန်မ စာတိုပေစများ ရေးသားဖြစ်ချိန်မှာ
ဒေသကို ပုံဖော်ဖို့ အားထုတ်မိသည် ။

ဒေသတွင်း လူများ စု ဖြစ်သည့် အခြေခံ လူတန်းစားတစ်ရပ်က များ
သောအားဖြင့် ပင်လယ်ထဲမှာ ကြမ်းရှုပင်ပန်းလွန်းစွာ သက်မွေးဝမ်း
ကျောင်း ပြုနေသူများ ပင်။ ရင်အုပ်တောင့်တောင့် ဆံပင်နီကယ်ရောင်
ဖွာလန်ကြနှင့် ဖိနပ်မပါ ကျောဗလာ ဘဝတွေကို မြင်ရစဉ် ထိုဘဝတွေ
ကို သက်ဝင်ပူးကပ် ခံစားရေးဖွဲ့ချင်မိသည် ။ ချစ်စရာ မိသားစု ဓလေ့စရို
က်များ ၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ သောကဗျာပါဒတွေနှင့် ရိုးရာဒေသ လူ
နေမှုသရုပ်မှန် ကြောင်းခြင်းရာတွေက စာရေးသူကို ချင်ခြင်းတစ်စုံတစ်
ရာ ဖြစ်စေသည် ပင်။

ပေထက်အကွရာတင်ဖို့ လုံ့လပြုလိုက်တော့ ထင်သလောက် မလွယ်
ကူ။ လက်ရှိ စီးမျောနေသော ခေတ်စနစ် အပြောင်းအလဲနှင့် ဖြစ်စဉ် ပုံရိ
ပ်မှန်တွေကို ဖမ်းဆုပ်ကြည့်ပြန်တော့ စာရေးသူ စွမ်းဆောင်နိုင်သော အ
နုပညာအားဖြင့် ကိုယ်တိုင်အားမရ။ သို့သော် ရင်ထဲမှ တွန်းပဲ့ပေးသည့်
ဆန္ဒတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် မြေစမ်းခရမ်းပျိုး ကလောင်သွေးကြည့် ဖြစ်
သည် ။

ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းလို၊ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ မဂ္ဂဇင်းလို အနုပညာ
အားကောင်းလှသော မဂ္ဂဇင်းကြီးများမှာ အခါအားလျော်စွာ ရွေးချယ်
ဖော်ပြခံရခြင်းက စာရေးသူအတွက် ခွန်အား တစ်စုံတစ်ရာကို ရစေသ
ည် ။ ထိုမှ တစ်ဆင့် ကြိုးစားဖန်တီးမှု အနုပညာ အသီးအပွင့်တွေကို မှ
တ်တိုင် စိုက်လိုသော အာသီသဆန္ဒ၊ ဈာန်ဝင် စီးမျောမှု။

ခေတ်သရုပ်ကို လှမ်းမျှော်လှစ်မိပြန်တော့ ရသစာပေ အခန်းကဏ္ဍ
က ပျောက်ကွယ်လုလုဖြင့် လူကြီး၊ လူငယ် ပုပုရွရွအားလုံး အိုင်တီခေတ်
ကို ကျော်ပြီး Network (ကွန်ရက်)ခေတ်ကို တောက်စား ဝင်ရောက်နေ
သည့်ခေတ်။ မိမိစာအုပ်ကို ငွေပြန်ဝင်ဖို့ မျှော်လင့်ပြီး ထုတ်၍ မရ။ ငွေ
တစ်ခုကို ထိုးကျွေး စိုက်ထုတ် မျောလွင့်နိုင်မှ သေချာမည့် မှတ်တိုင်တစ်
ခုအတွက် တွေးပြီး ရင်မောရသည် က အကြိမ်ကြိမ်။ ဈေးကွက် ဝယ်လို
အား နည်းလှသော ရသစာပေ စာအုပ်တစ်အုပ် ရှင်သန်ထမြောက်ဖို့ ဆို
သည် မှာ စိန်ခေါ်မှုတစ်ရပ်အဖြစ် စာရေးသူကို တွေဝေစေတာတော့ အ
မှန်။ သို့သော် ရသစာပေကိုမှ တရှိုက်မက်မက် တွယ်ဖက်မိသူများ ထံသို့
အရောက် ပို့ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ဂျပန်နိုင်ငံမှ ခေတ်ပြိုင်စာရေးဆရာ၊ ဘာသာပြန်ဆရာ တစ်ဦးဖြစ်
သူ ဟာရုကီ မူယာကာမီ (Horuki Muar Kami) က ‘ကျွန်တော့်အတွက်

တော့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးတာဟာ အိပ်မက်တစ်ခု မက်ရတာနဲ့ တူပါတယ် ။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးခြင်းဟာ ကျွန်တော် နီးရက်နဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ အိပ်မက်မက်ခွင့် ပြုလိုက်သလိုပါပဲ။ ကျွန်တော့်အိပ်မက်တွေ မျှဝေခံစားကြတဲ့ သူတွေဟာ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုကို အရသာ တွေ့နိုင်ကြပါတယ်’ တဲ့ ။

ယခုစာအုပ်ကို ဖန်တီးသူ ကျွန်မလည်း အချိန်အတော်ကြာ မက်နေခဲ့သည့် အိပ်မက်တစ်စုံကို စာဖတ်သူဆီသို့ အရောက် အပ်နှင်းခဲ့ခြင်းပါ။

စာဖတ်သူများမှ ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုတိုများကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှုပြီး လိုအပ်သည် များကို အပြုသဘောဆောင်သော ထောက်ပြဝေဖန်မှုများ အား ရိုသေစွာ လိုက်နာလိုပါသည် ။

ဝေဖန်အကြံပြုသူများကို ကျေးဇူးတင်ပါသည် ။ ပညာရှင်မဟုတ်၊ ပညာသင်ဟု သာ ခံယူထားသော ကျွန်မအား ဝေဖန်အကြံပြုသူများ ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်မ၏ အရေးအသား၊ အတွေးအခေါ် တင်ပြမှုများ တိုးပွားလာပါက ကျွန်မ ဝမ်းသာရပေမည်။ ညံ့ဖျင်းနေသေးသည် ဟု မှတ်ချက်ပြုခံရပါက ဆက်လက်ပြီး ကြိုးစားရပါဦးမည်ဟု ခံယူရင်း ...။

စာပေကိုချစ်တဲ့
မေလှိုင်းဖြူ
ပေလီကမ်းခြေတစ်နေရာ



အိပ်မက်ဘယ်ဆီ ငပလီ

ပင်လယ်ပြာပြာ ရေပြာပြာနှင့် ချစ်စရာ ငပလီမှာ စင်ရော်ငှက်က လေးတွေ အုပ်စုဖွဲ့ပျံသန်းလို့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါး နေကြတယ်။ ငပလီမှာ နေပြီး ငပလီကို လွမ်းတယ်၊ ငပလီကို တမ်းတတယ်၊ ငပလီကို သတိရတယ်လို့ ဆိုရင် ပုံပြင်လို့ ထင်မလား။ လက်တွေ့နဲ့ ဘဝ ထပ်တူမကျတဲ့ အဖြစ်တွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်း ရှိနေပါသေးတယ်။

သဲဖြူလွလွပေါ် ခြေစုံရပ်ကာ ဟိုးအဝေး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း အနားသတ်ဆီ ရီဝေဝေ ငေးမျှော်ရင်း ငပလီရဲ့ အတိတ်တံခါးချပ်တွေကို ဖွင့်လှစ်နေမိတယ်။ အတိတ်တံခါးတွေကို အမှတ်မထင် ဖွင့်မိပြီ ဆိုတိုင်းလည်း ဘုရားမရဲ့ မျက်ရည်တာတမံ တံခါးကြီးက ဝေါခနဲ တာကျိုးပြိုဆင်းနေကျ။

ကဗျာဆရာ ကိုငြိမ်း(သံတွဲ)ရဲ့ ‘ကမ်းမဲ့ပင်လယ်’ဆိုတဲ့ ကဗျာက ရင်

ထဲကို ထိလွန်းပါတယ်။

ပုန်းညက်ပန်းတွေနဲ့

မင်းဆင်မြန်းခဲ့တဲ့ အနမ်း

ဟောဒီ ဆည်းဆာရီ ညချမ်းကို

ငါ တမ်းတနေတာလေ ...။

ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး

ပင်လယ်တွေ ဖုံးအုပ်သွားပြီးမှ

ဘယ်လို တည်ငြိမ်ခွင့်ရတော့မှာ လဲ။

နင်ကတော့ ...

မောင်တော်ကျောက်ဆောင်လို

ရပ်တည်ပြီး

ငါ့ကို တစ်စ တစ်စ

ကြေကွဲစေခဲ့ပေါ့။

ယုံကြည်နေရစ်ခဲ့တဲ့ အဆုံး

ဒီနေ့ ... ညနေဆည်းဆာဟာ

နောက်နေ့

မနက်ခင်းဆည်းဆာအဖြစ်

ပြန်လည်ရောက်ရှိလာမယ်လေ ...။

ဒါပေမဲ့

မင်းဆင်မြန်းဖူးခဲ့တဲ့
ပုန်းညက်ပန်းတချို့ကို
လွမ်းဖို့ မထားခဲ့ပါနဲ့
ငါ ပင်လယ်နဲ့ ဝေးချင်ပြီ။

ဘုချေမရဲ့ ငယ်ဘဝ(၁)

"မောင်လေးရေ ထတော့ဟေ့၊ ပုန်းညက်ပင်ကြီးအောက်မှာ ပုတီးစေ့
တွေပေါ်နေပြီ၊ သွားကောက်ရအောင်ဝေး"

အုန်းမှုတ်ခွက်လေး တကိုင်ကိုင်နဲ့ အိပ်ပုပ်ကြီးတဲ့ အတွတ်ကို
အတင်းပုတ်နှိုးနေတဲ့ ဘုချေမကို အမေက ခပ်အုပ်အုပ် လှမ်းမာန်တယ်။

"ဟဲ့ - ဘုချေမ၊ နင်တို့ အဖေ မိုးလင်းခါနီးမှ ပင်လယ်က တက်
လာပြီး အိပ်နေတာ။ ကုန်းအော်မနေနဲ့ ။ အတွတ်ကိုနှိုးရင် တိုးတိုးနှိုး။
ငါရွာထဲကို ငါးရောင်းချေဦးမယ်။ အုန်းသီးခြောက်တွေလည်း ကောက်
ထားဦး"

အမေက ဘုချေမကို မာန်ရင်း ဆေးပြင်းလိပ်ကို တစ်ဖွာချပြီး
ဗျပ်ခေါင်းပေါ်တင်တယ်။ ဘုချေမ မျက်စောင်းစွေစွေနဲ့ နှုတ်ခမ်းကို
ထော်လိုက်တယ်။

"မကောက်၊ မကောက်၊ အမေ့အုန်းသီး လုံးဝ မကောက်။ ပုတီးစေ့ပဲ

ကောက်မယ်။ ပုတီးကုံးရောင်းပြီးရင် အလတ်စတစ်အင်္ကျီ ဝယ်ဝတ်ဖို့ ။
အမေရို့အလတ်စတစ်အင်္ကျီ ဝယ်ပေးနိုင်လို့ လား။"

ဘုချေမ အမေ့ကို ဆင်ခြေတက်ပြီးတာနဲ့ အမေ လှမ်းမခေါက်ခင် ပ
င်လယ်ချိုင့်ကို တလွှားလွှား ပြေးဆင်းလာတယ်။ အမေလည်း ရွာဘက်
ကို ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နဲ့ ထွက်သွားလေရဲ့ ။

"ဟာ ... သောင်ပြင်မှာ သဲကြမ်းခုံကြီးတွေ၊ ဟ ... ဟ ပွတာပဲ။
အကြမ်းစေ့တွေရော၊ ဒေါင်စေ့တွေရော စုံရောပဲ။ အိုး ... ဂုံးခွံဖြူဖြူလေး
တွေတောင် ပါလိုက်သေး။ ဘုချေမတို့ ကတော့ ဒီနှစ်သင်္ကြန်မှာ အလတ်
စတစ်အင်္ကျီနဲ့ နို့စိမ်းရောင် တက်ထရွန်ထဘီ ဝတ်ရချေသေးရဲ့ ။ ဟား
... ဟား ... ဟား"

"မမဘုချေ၊ ငါ လာပြီဝေး"

မောင်လေးအတွက် မျက်နှာသစ်ခွဲပုံတောင်မပေါ်။ မျက်ချေးတွဲလဲ
လေးနဲ့ အားကုန် ပြေးဆင်းလာတာ ပုတီးစေ့တွေကို ယက်ဆွကောက်ရ
င်း မှိုရတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ တဟားဟား အော်ရယ်တယ်။

ဘုချေမတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ အာခေါင်ဖွင့် ရယ်မောသံကြောင့်
လက်မတကားကားနဲ့ ကဏန်းနီနီလေးတွေတောင် တွင်းထဲကို
တဖြုတ်ဖြုတ် ဝင်ပြေးကုန်ကြတယ်။ ကျလိ ကျလိနဲ့ ကဗျာငှက်လေး
တွေလည်း စိုးထိတ်လွန်း၍ ထင်ပါ။ လွှားဆို ထပျံကြတယ်။
ခွေးနက်ကြီး ကုပ်ကျားကတော့ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ထိုးအူလို့ ။ ပုန်းညက်ရွက်
တွေတောင် တဖြုတ်ဖြုတ် မြေခ ကြွေကျရှာတာ လေအလာမှာ ဝေခနဲ
မျောလို့ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ပင်လယ်ကြီးကတော့ သက်ဝင်လှပပြီး ဘု
ချေမတို့ ကို အကျိုးပြုနေပါတယ်။

ဘုရားမ ငယ်ဘဝ(၂)

"ဘာ ... ငါတို့ အုန်းခြံတွေ အစိုးရ သိမ်းမယ် ဟုတ်လား။ ငါ့အမေက ငါတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို နှစ်ပိုင်းပိုင်းပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ပိုင်း အမွေပေးခဲ့တဲ့ အုန်းခြံတွေ။ သူတို့ က သိမ်းမယ် ဟုတ်လား။ အရပ်က တို့ ရေ ... ကြားလို့ မှ ကောင်းကြသေးရဲ့ လား"

ငါးစိမ်းသည် အေးစိန်မရဲ့ အားပြင်းတဲ့ အသံ နှစ်ခြမ်းကွဲကြီးက ကမ်းခြေမှ တဝန်းဝန်း အော်မြည်နေတဲ့ လှိုင်းသံတွေကို ဖုံးလွှမ်းပြီး အုန်းခြံထဲက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပေါ်ထွက်လာတယ်။

"ဟဲ့ ... ကောင်မ၊ တိုးတိုးပြော။ ငါတို့ တစ်ခြံတည်း မဟုတ်ဘဲ ဒီကမ်းခြေတစ်လျှောက် အကုန် အသိမ်းခံရမှာ တဲ့ ။ ဟိုဘက်ခြံက ကြီးမြဲတို့လည်း ကျိတ်ငိုနေကြတာ။ အော်မငိုရဲကြဘူး။ နင် အော်ကျယ် အော်ကျယ် လုပ်ခါမှ ခြံသိမ်းခံရတဲ့ အပြင် လူပါ အဖမ်းခံနေရဦးမယ်။ သူတို့ လုပ်တာ ငါတို့ ခံရုံပေါ့။ ဘာတတ်နိုင်မှာ တဲ့ လဲ"

ဖိုးတုတ်က နှီးထိုးနေတဲ့ ဓားမ ဘေးအသာချပြီး အိမ်ကြမ်းပြင်ကို ဖျန်းခနဲပုတ်ကာ အေးစိန်မကို ဟန့်တယ်။ ပြီးတော့ အေးစိန်မရဲ့ စကားလုံးတွေကို ဘယ်သူတွေများ ကြားသွားပြီလဲလို့ ခေါင်းကို ဘယ်ညှာလိမ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်တယ်။ ဘယ်သူမှ တော့ မရှိပါဘူး။ ကြောက်စိတ်နဲ့ နောက်ကျောမလှံတာ။

ဖိုးတုတ်ရဲ့ ဟန့်တားမှုကြောင့် အေးစိန်မရဲ့ စကားလုံးတွေကတော့ တိခနဲ ရပ်ကျသွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျိတ်ငိုသံကြီးကတော့ မစဲဘူး။ အိမ်ပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး အုန်းပင်အောက်ကို ဝင်တယ်။ ရင်ဘတ်ကို တပုန်းဗု

နံးနဲ့ ထုပြီး မြေပြင်မှာ လူးလိုမ့်နေတဲ့ အေးစိန်မရဲ့ အပူသရုပ်တွေကြောင့် ဖိုးတုတ်ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့ကြီးလေ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကိုယ်တိုင်တောင် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ဘုချေမတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကလည်း အမေငိုတော့ လိုက်ငိုရုံကလွဲပြီး ဘာမှ နားမလည်ကြဘူး။ နားလည်တာက ဒီအုန်းခြံကြီးကို သိမ်းခံရပြီ ဆိုတာပါပဲ။

နောက်တော့ ဘုချေမတို့ မိသားစု ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ရဲ့ ခြံထဲမှာ ခွင့်တောင်းပြီး တဲထိုးနေရတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဘုချေမရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာ အစိုင်အခိုင်ကြီး တစ်ခုက အလုံးအရင်းနဲ့ ကြီးစိုးနေရာယူလို့ နေတယ်။

‘အစိုးရဆိုတာ ဘုချေမတို့ ရွာစပ်ထဲက ငရဲမင်းကြီးလို အစွယ်ဖွေးဖွေး အမွှေး စုတ်ဖွားကြီးနဲ့ လား’လို့ မောင်လေးအတွတ်ရဲ့ အမေးကို ဘုချေမလည်း မဖြေတတ်တော့ဘူးလေ။

ဘုချေမရဲ့ လက်ရှိ ရပ်တည်မှုဝေဒနာ

"မဟုတ်ဘူး အဖေရယ်၊ အမေ စားချင်တဲ့ ပုစွန်တုပ်ကလေး ဝယ်ပြီး ပြုတ်တိုက်ချင်လို့ "

"တိတ်စမ်း ... ဘုချေမ၊ နောက်တစ်ခါ နင်တို့ မောင်နှမ ဒီပန်းရန်သယ်မယ် ဆိုတဲ့ စကား အိမ်ပေါ်မှာ ထပ်မပြောနဲ့ ။ ငါ ထသတ်မိလိမ့်မယ် "

"တော် ... တော်ကြပါတော့ တောင်းပန်ပါတယ်။ အဟွပ် ... အဟွပ် "

အိပ်ရာထဲက တီဘီရောဂါသည် အမေ ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်နဲ့ ထဟန့်တော့မှ ဘုချေမတို့ သားအဖတွေရဲ့ စကားပိုင်း တိခနဲ ရပ်ကျသွားတော့တယ်။ အဖေကလည်း ဒီအကြောင်းပြောရင် လုံးဝ လုံးဝကိုမကြိုက်။

မကြိုက်မှန်း သိရက်နဲ့ လည်း ဘုရားမတို့ က ထပ်တလဲလဲ တောင်းဆိုနဲ့ ။ ပြဿနာက အမြဲတမ်း ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ပွဲ။

အဖေ့အနားက အသာထထွက် လာပြီး ဘုရားမ အိပ်ရာထဲလဲကာ န ဖူးလက်တင် စဉ်းစားနေမိတယ်။ ဘုရားမတို့ မိဘဘိုးဘွားပိုင် အုန်းခြံကြီး အသိမ်းခံရပြီး ကတည်းက သူများ ခြံထဲ တဲထိုးနေခဲ့ရတာ။ အိမ်မဲ့ရာမဲ့ ဖြစ်သွားပေမယ့် အမေက ငါးရောင်း၊ မောင်လေးနဲ့ အဖေက ငါးရှာ၊ ဘုရားမက ပုတီးကုံးသီရောင်းနဲ့ ထမင်းတစ်လုတ် မငတ်ပါဘူး။

ကိုယ့်အုန်းခြံရှေ့က ဖြတ်သွားပြီဆိုရင် ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့် ကြေကွဲရ တာကလွဲလို့ ထမင်းတော့ နပ်မှန်ပါသေးတယ်။ အမေကတော့ အဲဒီအချိန်က စပြီး နေ့တိုင်း မနားတမ်း ငိုလာလိုက်တာ နောက်ဆုံး တီဘီရောဂါ သည် ဘဝနဲ့ အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲတဲ့ အထိ ငိုတုန်း။

ခုပြဿနာက ဘုရားမတို့ အသိမ်းခံရတဲ့ ခြံထဲမှာ ဧရာမဟိုတယ်ကြီး တစ်လုံး ဆောက်နေတယ်။ ကျန်တဲ့ ခြံတွေမှာ လည်း ဟိုတယ်တွေ ဟောတစ်လုံး၊ ဟောတစ်လုံးနဲ့ ဆောက်လိုက်ကြတာ နတ်ပြည်က နတ် ဗိမာန်ကြီးတွေအတိုင်း။ ဟိုတယ်တွေ ဆောက်လို့ အလုပ်အကိုင် အခွင့် အလမ်းတွေ ရလာတယ်လို့ စာစောင်တွေထဲမှာ ဖတ်ရတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဘုရားမတို့ ကမ်းခြေတစ်ရွာလုံး အလုပ်အကိုင်တွေရပြီး ထမင်းနပ် မှန်တော့ ပျော်လို့ ၊ မော်လို့ ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက် မဆလာသယ်ရင် တစ်နေ့(၂၀၀၀)၊ ယောက်ျားလေးတွေဆို (၂၅၀၀)၊ ညဘက် အိုဗာတိုင် ဆင်းရင် ပိုတောင် ရသေးတယ်။

ရွာထဲက ပျိုပျိုအိုအို အားလုံး ပန်းရန် ထွက်သယ်ကြလို့ ထမင်းဝနေ ချိန်မှာ ဘုရားမတို့ မိသားစုက အဆင်မပြေ။

"လျှာပေါ် မြက်ပေါက်ခံမယ်ဟေ့။ ဒီပန်းရန် အလုပ်ကို လုံးဝ မလုပ်

ရဘူး"

အဖေ့ရဲ့ ပြတ်သား တင်းကျပ်တဲ့ စည်းကမ်းချက်။

"ငတ်နေပြီ အဖေ့ရဲ့ ၊ သမီးတို့ ဘာလုပ်စားရမလဲ။ ပုတီးစေ့ ကောက်ဖို့ ကလည်း ကမ်းခြေတစ်ခုလုံး ဟိုတယ်ဧရိယာ သတ်မှတ်နယ်မြေ မဝင်ရလို့ တားထားကြတယ်။ ပင်လယ်ထဲဆင်းပြီး ငါးမျှားဖို့ ကျတော့လည်း ဟိုတယ် ဧရိယာ ငါးမမျှားရလို့ ဆိုင်းဘုတ်က ချိတ်ထားပြန်ရော။ လုပ်စားကိုင်စား အရမ်းကျပ်တယ် အဖေရယ်"

အဖေက ဘုချေမတို့ မောင်နှမကိုကြည့်ပြီး အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ်ထားတယ်။

"သားတော့ ပန်းရန် သယ်ချင်တယ် အဖေရာ။ အမေ စားချင်တာလေး ဝယ်ကျွေးချင်လို့ ခွင့်ပြုပါ အဖေရယ်"

ဆယ်စုနှစ် နှစ်စုအတွင်း အိမ်မဲ့ရာမဲ့ဘဝနဲ့ မွဲတေဆင်းရဲ သွားပေမယ့် ရှိစုမဲ့စု မာန အကြွင်းအကျန် လေးကိုတော့ ဖက်တွယ် ထားချင်သေးတဲ့ အဖေမျက်နှာက ဒေါသကြောင့် နီမြန်းလို့ နေတယ်။

ဘုချေမ အဖေမျက်နှာကို နားလည် စာနာမှုတွေနဲ့ ငေးကြည့်ဖြစ်တယ်။ ဇရာရဲ့ ဝါးမျိုမှုကြောင့် ယိုင်နဲ့ ပြိုလဲတော့မည့် ဟန်ကို မနည်းကြီး အားတင်းထားရဆဲ။ ဒီအဖေရှေ့မှာ ယိုယွင်းနေတဲ့ မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် တိုက်ပွဲ ဝင်နေရတာပဲလေ။ အခုအချိန်မှာ အဖေခံစားချက်ကို နားမလည်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

"ငါ့မိဘ ဘိုးဘွားပိုင်မြေကို မတရားသိမ်းပိုက်၊ ငါ့နှလုံးသား၊ ငါ့မျက်ရည်စက်၊ ငါ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဆောက်နေတဲ့ ဟိုတယ်ကြီးတွေရဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးမှာ နင်တို့ က ပန်းရန်သယ်မယ်၊ ဟား ... ရင်နာလို့ ပါ က

လေးတို့ ရာ ... ဟား"

ဘုရားမ အလိုလို စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေ ကြားကနေ ဝေဝေဝါး
ဝါး လှမ်းမြင်နေရတာက နာကျင်ကြေကွဲစွာ လောကကြီးကို လှောင်ရ
ယ်နေတဲ့ အဖေ။

အဖေအသံက ကျယ်ရာကတိုး၊ တိုးရာက ဆို့နစ်ပြီး လှိုက်ခါသွားတ
ယ်။ ဘုရားမတို့ မိသားစု မျက်ရည်တွေ နှစ်(၂၀)လုံး မစဲခဲ့ရဘူးလေ။

ငပလီကို လွမ်းတယ်။

လွမ်းတယ်၊ ဟိုတုန်းက ငပလီကို လွမ်းတယ်။ ဟိုးတုန်းက ကမ်းခြေ
မှာ ခရုကောက်ပြီး သီရောင်းခဲ့တာကို လွမ်းတယ်။ ကိုယ့်ခြံထဲမှာ အုန်း
သီးတွေခူးပြီး အုန်းဆီ ချက်ရောင်းခဲ့တာကို လွမ်းတယ်။ အုန်းပင်အော
က်မှာ ပြေးလွှား ဆော့ကစားရင်း အုန်းသီးကောက်ရတာကို လွမ်းတယ်။
အုန်းလက် နွားလေးလုပ်ပြီး ဆော့ကစားရတာကိုလည်း လွမ်းတယ်။ ကို
င်းတံတစ်ချောင်းနဲ့ ငါးမျှားခဲ့တာကိုလည်း လွမ်းတယ်။ ငါး လတ်လတ်
ဆတ်ဆတ်တွေ တံစို့ထိုး မီးကင်၊ ပုစွန်တုပ်ကြီးတွေ မီးဖုတ်စားရတာကို
လည်း လွမ်းတယ်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် သဲအိမ်ဆောက်ပြီး ဆော့က
စားခဲ့၊ သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ စိတ်ကြိုက် ပြေးလွှား ဆော့ကစား ခဲ့ကြတာ
ကိုလည်း လွမ်းတယ်။ လေအဝေ့မှာ သင်းထုံလာတဲ့ ပုန်းညက်ရနံ့နဲ့ ပုန်း
ညက်ပင်တန်းကြီးကို လွမ်းတယ်။ ဒေါ်လင်း၊ ဒေါ်ပလီ၊ ငါးပါးနီ စတဲ့ ငပ
လီရဲ့ အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်တွေကို လွမ်းတယ်။ မောင်တော်ကျောက်၊ နှမ
တော်ကျောက်၊ ကျောက်မောင်နှမ ခွဲခြားတဲ့ ရာဇဝင်ကိုလည်း လွမ်းတ
ယ်။

ဘုရားမ မောင်တော်ကျောက်ကြီး အတွင်းက မြန်မာနိုင်ငံ မြေပုံကြီး
ရဲ့ အောက်မှာ ထိုင်ပြီး ဒီမိုကရေစီအပြည့်နဲ့ တအားကြီး လွမ်းနေတုန်း

လှစ်ခနဲ စိုးရိမ်သောကစိတ်က ရင်ထဲကို ပြေးဝင်ဆောင့်တယ်။ ခေါင်း
ဘယ်ညာလိမ် ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူးဆိုတဲ့ ကျောက်
မောင်နှမ ခွဲနေရပြီ။ ခေတ်၊ စနစ်ရဲ့ စီးမျောတိုးတက်မှု ဝဲဂယက်မှာ ရာဇ
ဝင်ထဲက မောင်နှမလည်း လွမ်းနေကြမှာပဲ။

ဘုချေမ သက်ပြင်းမောမောကို ဆွဲရှူထုတ်လိုက်တယ်။ လေကောင်း
လေသန့် လေးတွေကတော့ သန့်ပြန့်မွှေးကြိုင်ဆဲ။ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုမြင်
ကွင်းတွေကတော့ ပိုပြီး ခေတ်မီတိုးတက် အသက်ဝင်လှပ။

တိုးတက်ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ခေတ်စနစ်တစ်ခုမှ လဲသူလဲ၊ ကွဲသူကွဲ၊
တင့်တယ်လှပ မြင့်တဲ့ သူတွေကလည်း ဒုနဲ့ ဒေး၊ ဘုချေမတို့ ကတော့
မြေစာပင်။

ဘုချေမ မောင်တော် ကျောက်ကြီးပေါ်မှာ တည်ထားတဲ့ စေတီတော်
ကို သဲပြင် ပုဆစ်တုပ်ထိုင် ဦးသုံးကြိမ်ချ ကန်တော့လိုက်သည် ။ ဝေခနဲ
စေ့ဆော်လာတဲ့ လေနုအေးအေး ကလေးက ဘုချေမရဲ့ ဆံနွယ်တွေကို
လွင့်ခနဲ ကလူနှောလို့ ၊ ရင်ထဲမှာ တော့ စိုးရိမ်သောက စိတ်လေးက ပါး
ပါးလေး လာလာဆောင့်တယ်။

"ငပလီရဲ့ ရာဇဝင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ဖယ်ထုတ်လို့ မရတဲ့ မောင်တော်
ကျောက်ကြီးရေ၊ မင်းကိုရော ဘယ်နေ့ လွမ်းရဦးမှာ လဲဟင်"



ချစ်ခြင်း၏ ရသ

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်တော် ခေါင်းအကြိမ်ကြိမ် ညိတ်နေမိတာပါ။ သူမ ရှေ့မှာ ကျွန်တော် သံပတ်ပေးထားသည့် စက်ရုပ်နှယ်။ သူမက အဖြောင့်ဆံပင်တွေကို ဆတ်ခနဲ ခါပစ်လိုက်ကာ လည်ချောင်း တစ်ချက်ရှင်းသည် ။

"အဟမ်း ... ငါ့မောင်ရယ်၊ အစ်မမိဘတွေ တစ်ချိန်တုန်းက အတော် ဆင်းရဲခဲ့တာကွဲ့။ မပြည့်စုံခြင်းဆိုတဲ့ ခါးသီးမှုဝေဒနာကို အံ့ကြိတ် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။ အောက်ခြေဘဝ ဆိုတာ လူတကာရဲ့ နင်းဖက်။ လူကြားထဲ ဝင်ရင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မလုံခြုံဘူး။ နေမကောင်းရင် ဆေးကုစရာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး။ အစားအစာ ဆိုရင် ဈေးပေါတဲ့ အနွမ်းအဖတ် အရိုးအရင်းတွေကိုပဲ ဝယ်စားရတာ။ သိပ်ဆိုးတဲ့ ဝေဒနာပဲကွ"

သူ့ကိုယ်သူ ဆရာကြီးလေသံ ပစ်နေသော သူမ၊ မျက်နှာက ကြည့်ကောင်းလွန်း နေသည် ကတော့ အမှန်ပင်။ ခေါင်းကလေး ငဲ့ကာ ငဲ့ကာ နှင့် ရှင်းပြနေသော သူမ၊ မျက်ဝန်းများက ဝေဒနာရိပ်များ ဖြင့် ညိုတိုတို ။ ကျွန်တော်က အားနာပါးနာနှင့် 'ဟုတ်ကဲ့'လိုက်နေတော့ သူမက ခံ

စားချက်တွေကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် သွန်ချသည် ။

"ဒီငါးအဝယ်ခိုင်က ဟိုတုန်းက အစ်မမိဘတွေရဲ့ တဲသာသာ အိမ်ပဲကွ။ လူတကာ လှည့်တောင် မကြည့်ချင်တဲ့ နေရာတစ်ခုပေါ့။ အစ်မ ဆယ်တန်းအောင်တော့ တက္ကသိုလ် ဆက်မတက်နိုင်ဘူး။ ပညာရေးအရ မထွန်းပေါက်မယ့်အတူတူ ဆိုပြီး စီးပွားရေးကို ဇောက်ချလုပ်ဖြစ်တယ်။ အင်း ... ပြောရမယ်ဆိုရင် တဲကနေ တိုက်ဖြစ်လာတယ် ဆိုပါတော့"

ကျွန်တော် ပြန်ပြောစရာ စကား မရှိသလို သူမ၏ အတိတ်ပုံရိပ် တစ်ပိုင်းတစ်စကို ပုံဖော်ရင်း သူမမျက်နှာကို ငေးမောနေမိသည် ။ သူမဘဝက ထွက်ကျလာသည့် စကားတွေက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသလို သူမအသံ၊ သူမဟန်ပန်တွေက ပိုပြီး ဆွဲဆောင်မှု ရှိလှသည် ဟု ကျွန်တော် ထင်သည် ။ ကျွန်တော်၏ ကန်ရေပြင်လေး ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ခါသွားသည် ။

ယခုလိုဘဝသို့ ရောက်အောင် သူမ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းကြိုးစားခဲ့ရကြောင်း၊ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် စက်ဘီးစုတ်ကလေး တချောက်ချောက် နင်းရင်း ဆွဲခြင်းလေးတစ်လုံးနှင့် ငါးစိမ်းတွေ လိုက်ဝယ်၊ ငါးခြောက်ဖြစ်အောင် ခွဲပြီး နေလှန်း၊ အဲဒီ ငါးခြောက်တွေကို မြို့တက်ရောင်း၊ ထိုမှ အစပြု၍ ငါးအဝယ်ခိုင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာကြောင်း၊ ယခုဆိုလျှင် မိဘတွေကို အိမ်ဦးခန်းမှာ ထား၍ ကောင်းစွာ လုပ်ကျွေးနိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ စီးပွားရေးလုပ်လျှင် သူများ ထက် နှာတစ်ဖျားသာရန် လိုအပ်ကြောင်း၊ အကွက်မြင်စေလိုကြောင်း စုံလင်စွာ ရှင်းပြသည် ။

"အဲဒါပဲ ငါ့မောင်ရ၊ အစ်မက အသိကို ဘဝနဲ့ ရင်းပြီး ရခဲ့တာ။ ငါ့မောင်ကို တစ်ခု ပြောချင်တာကတော့ စီးပွားရေးဆိုတာ အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်ရတာလေ။ ခုလို ငါ့မောင်လှေကရတဲ့ ငါးတွေကို အုံနာစု လေးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကို လာသွင်းမှာ ထက် လှေလိုက်သားတွေ အားလုံးရဲ့ ဝေ

စုကို ကိုယ်က သိမ်းပြီး လာသွင်းစေချင်တယ်"

"ဪ ..."

သူမ စကားကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပလ္လင်ခံပြီး ရှင်းပြနေခြင်းကို ခုမှ ပင် ဇာတ်ရည် လည်တော့သည်။ ။

ကျော့ပိုက်တို့ ထုံးစံအရ လှေအုံနာက ရသမျှငါး၏ ၄၀ ရာခိုင်နှုန်း၊ လှေလိုက်သားတွေက ၆၀ ရာခိုင်နှုန်း၊ လိုက်သား ၂၀ ရှိလျှင် ၂၀ခွဲ။ ၃၀ ရှိလျှင် ၃၀ ခွဲယူ။ ရောင်းချသည့် နေရာကို ရောင်း၊ ပေးချင်သည့်လူကို ပေး။ ကိုယ်နှင့်လားလားမျှ မဆိုင်။ သည် ကိစ္စ သူတို့ ၏ အခွင့်အရေး ရ ပိုင်ခွင့်ဟု ကိုယ်က နားလည်ထားသည်။ ။

ယခု သူမက လှေလိုက်သားများ ၏ ဝေစု ၆၀ရာခိုင်နှုန်းကို ကျွန်တော်က သိမ်းကျုံးဝယ်ပြီး သူမ ငါးဒိုင်ကို လာသွင်းရေးအတွက် ဆွယ်တရား ဟောခြင်းသာ။

"ငါ့မောင်ရယ်။ ငါ့မောင် အကျိုးမမဲ့စေရပါဘူး။ မင်းအတွက် ငါးတစ်ပိဿာ ကော်မရှင် တစ်ရာကျပ် ပေးပါ့မယ်။ တစ်နေ့ ငါးအချိန်တစ်ရာ ရတယ်ပဲ ထား။ ငါ့မောင့်အတွက် အပိုဝင်ငွေ တစ်နေ့ တစ်သောင်းကျပ်။ ဖြစ်အောင်သာ လုပ်စမ်းပါကွယ်"

သူမက ခန့်မှန်းခြေ နှစ်နှစ်ခန့် ပိုကြီးသည် ဟု ထင်ရသော အသက်အတွက် အစ်မချင်းထပ်ကာ ရွန်းရွန်းဝေအောင် စည်းရုံးသည်။ ။ စီးပွားရေးသမား ပီသသော သူမ အလွန် ချောနေသည် ကိုတော့ ဝန်ခံရပေမည်။ သူမ၏ အလှအပတွေကြား ကျဆုံးသွားပြီဖြစ်သော် ကျွန်တော် သူမ စကားတွေကို ငြင်းပယ်ရန် ခွန်အားမရှိတော့။

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ ကျွန်တော် နောက်နေ့ ယူလာပါ့မယ်"

ကျွန်တော် နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာလာတော့ သူမမျက်နှာ အပြုံးမြဲမြဲဖြင့် ရွန်းစိုနေရစ်သည်။ ။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်လှေသမားတွေဆီမှ ခေါင်းပုံဖြတ်ပြီး လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို ပိတ်ပင်ဖို့ ရာ စိတ်မကူးဖူးဘူး သေး။ သို့ပေမဲ့ သူမ အလိုကျ လှေသမားတွေ၏ ငါး ၆၀ရာခိုင်နှုန်းကို သူ မဆီသို့ ယူလာပေးဖြစ်တော့မည် ထင်သည်။ ။ ထို့အတွက် သူမဆီမှ ရမ ည့် ကော်မရှင်ထက် သူမထံပါးသို့ နေ့စဉ် အခစား ဝင်နိုင်ရေးက အဓိကဖြစ်သည်။ ။ သူမ၏ ဟန်ပန်က ခဏတာ အတွင်းမှာ ပင် ကျွန် တော့် နှလုံးသည်းပွတ်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ပါပြီ။

တကယ်တမ်း နောက်နေ့တွေ ငါးလာသွင်းတော့ ကိုယ့်တစ်လှေစာ ငါးတွေအပြင် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေ၏ လှေမှ ငါးအမျိုးအ စားပေါင်း မြောက်မြားစွာကိုလည်း ယူလာပေးဖြစ်သည်။ ။ ငါးအမည် တွေ စုံလှသလို တစ်ခါတလေ သုံးဘီးဆိုင်ကယ် တက္ကစီ နှစ်စီးခန့်၊ တစ် ခါတလေ သုံးစီးခန့်၊ ငါးတွေ ဖောခြင်းသောခြင်း မြင်ရလျှင် သူမမျက်ဝ န်းတွေက အရောင်တွေ လက်ခနဲ။ သူမ၏ လက်ခနဲ မျက်နှာကပင် ကျွန် တော့်အတွက် အားဆေးတစ်ခွက်၊ သို့မဟုတ် ဆာဟာရ ကန္တာရလေးထဲ မှ အိုအေစစ်လေးတစ်ခု။

"တယ်ဟုတ်ပါလား။ ငါ့မောင်က အစ်မ ထင်ထားထက်တောင် အကွ က်မြင် အလှမ်းသွက် လှချေလား။ ကြီးပွားဦးမယ်၊ ကြီးပွားဦးမယ်"

စီးပွားရေးသမားပီပီ စကားလုံး အလှအပလေးတွေ သုံးပြီး ဖောက် သည် တွေမှန်း သိနေသော်လည်း ကျွန်တော် ပြုံး၍ သာ နေမိသည်။ ။ ကျွ

နံတော့်အတွက်က စီးပွားရေးသမားမလေးကို ချဉ်းကပ်နိုင်ဖို့ ရာ သည် လို အခွင့်အရေးသာ ရှိသည် ကိုး။

"ငါ့မောင် ပင်လယ်ကိုယ်တိုင် မဆင်းတော့ဘူးလား"

သူမ၏ တအံ့တဩ မေးဟန်လေးက ချစ်စရာ။ ကျွန်တော်ကလည်း အကွက်ဝင်တုန်းလေး သူမ အထင်ကြီးစေဖို့ ရာ စကားလုံး သန့်သန့် လေးတွေကို ပြေးပြေးလွှားလွှား စဉ်းစားရသည် ။

"လှေမှာ က လှေဦးစီး ရှိတာပဲ။ ကျွန်တော် မလိုက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ တွက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်လုပ်အားခက သိပ်ရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ အခု အစ်မဆီမှာ ငါးသွင်းတာ တစ်နေ့တစ်သောင်း ဆိုလည်း ဟုတ်၊ နှစ်သောင်း ဆိုလည်း ဟုတ်နေတာပဲ။ ပိုပြီးတော့ တွက်ခြေ ကိုက်ပါတယ်"

သူမက ကျွန်တော့် ချက်ကျလက်ကျ စကားကို နားထောင်ပြီး တဟင်းဟင်း ရယ်သည် ။ သူမရယ်လျှင် ဆံပင်လေးတွေ လွင့်ခါပြီး အတော် ချစ်စရာ ကောင်းပါသည် ။ သူမက ‘အလဲ့ ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ’ဟု မှတ်ချက်ပြုသည် ။

"ဒီအကြံတွေကို အစ်မ ပေးခဲ့တာပါဗျာ၊ အစ်မ ကျေးဇူးတွေ ရှိပါတယ်"

"မဟုတ်တာ ငါ့မောင်ရယ်၊ ငါ့မောင်ရဲ့ အစွမ်းအစတွေပါ ဟင်း ... ဟင်း"

သူမနှင့်ကျွန်တော် အတော်လေး လေပေးဖြောင့် နေကြတာကတော့ အမှန်။ သူမဆီမှာ နေ့စဉ် ငါးသွင်းရင်း ရင်းနှီးမှုတွေ ပိုလာသလို သူမ၏ အကြောင်းတွေကိုလည်း ပိုပြီး ခရေစေ့တွင်းကျ သိလာသည် ။

စီးပွားရေးလောကမှာ နာမည်တရိပ်ရိပ် တက်နေသည် ။ သူမနှင့်ဆက်ဆံဖူးသည့် ဖောက်သည် ဟူသမျှ တစ်ယောက်မျှ လက်မလွှတ်စေရ။ သူမ၏ ပျူငှာဖော်ရွေသော ဆက်ဆံရေးများကြောင့် ‘သက်သက်ဝေ’ငါးအဝယ်ခိုင်က အထူး ကျော်ကြားလျက် ရှိသည် ။

ကျွန်တော့်အထင် သူမ၏ လတ်ဆတ်သည့် အပြုံးနှင့် ချိုမြမြ မျက်ဝန်းတွေက ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် လူတကာတွေထက် နွေးထွေးသည် ဟု ကျွန်တော် ယူဆသည် ။ သို့ပေမဲ့ သူမ ဆိုင်သို့လာသော ဖောက်သည် တိုင်း အပေါ်တွင် လည်း သူမက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာ ဆက်ဆံတတ်သေးသည် ။ အပိုင်တော့ တွက်လို့ မရသေး။ ကျွန်တော့်ဘက်က တစ်ဖက်သတ် ထင်မြင်ယူဆမှုလည်း ဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ရင်ထဲက ဝေဒနာကို မကြေညာဝံ့သေး။ မတော် ရှိရင်းစွဲ ခင်မင်မှုလေးတောင် ပျက်သုဉ်းသွားမှာ ကိုစိုးလှပါသည် ။

သို့နှင့် ကျော့ပိုက်ရာသီ တစ်နေ့လုံး သူမဆီကို ငါးသွင်းရင်း ရင်းနှီးမှု သံယောဇဉ်လေးတွေက တစ်စတစ်စ ပိုလာခဲ့သည် ။ တစ်ခါတလေ ငါးမသွင်းဖြစ်သော်လည်း ‘လမ်းကြိုလို့ ’ ဟူသော စကားတို့ ဖြင့်လည်း သူမဆီကို အကြောင်းရှာ ရောက်ဖြစ်သည် ။ သူမဘက်ကလည်း လိုလားဟန်ဖြင့် လှိုက်လှဲပျူငှာစွာ ဆက်ဆံပါ၏

တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ပြောဆိုကြရင်း သူမ စာအလွန်ဖတ်ကြောင်း၊ သူမဆီ၌ သီးသန့် စာဖတ်ခန်းလေး တစ်ခုရှိကြောင်း သိလာရပါသည် ။ ထိုအခါ စာဖတ်ဝါသနာအိုး ကျွန်တော့်အတွက် ရေငတ်

တုန်း ရေတွင်းထဲ ပြုတ်ကျသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ရ၏။ သူမ စာကြည့်ခန်းသို့ ဝင်၍ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၊ ငြိမ်းကျော်၊ ကြည်အေးတို့လို စာအုပ်ကောင်းများကို ကျွန်တော် ငှားရမ်းဖမ်းရှုခွင့် ရလာသည် အထိ ကျွန်တော်တို့ ခင်မင်မှု အရှိန်အဟု န်က တိုးတက်လာခဲ့သည် ။ စာအကြောင်း၊ ပေအကြောင်း ဆွေးနွေးကြရင်း၊ သူမဆီမှာ စာအုပ်ငှားဖတ်ရင်း၊ သူမလိုချင်သည့် စာအုပ်များကို ရှာဖွေပေးရင်းဖြင့် ကျော့ပိုက် တင်ထားသည့် မိုးရာသီ၌ပင် ကျွန်တော် သူမဆီ ဆက်လက် အခစား ဝင်ခဲ့သည် ပေါ့။

သို့နှင့် သူမနဲ့ ကျွန်တော် ပတ်သက် ဆက်ဆံခဲ့ချိန် တစ်နှစ်ပြည့်သည့် နေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည် ။

တစ်နှစ်ဟူသော အချိန်သည် သူမနှင့် ကျွန်တော့်အတွက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုဟု ယူဆသောကြောင့် ကျွန်တော့်နှလုံးသား ဝေဒနာကို ရွှေ့နားတော် သွင်းသင့်ပြီဟု ဦးနှောက်က အချက်ပြသည် ။ မျိုသိပ်ထားရသည့် ဝေဒနာက ပွင့်အန် ထွက်ချင်နေပြီ။

သည် နေ့ လှေမသင့်သည် မို့ အိမ်ကလှေ ပင်လယ် မဆင်းသောကြောင့် သွင်းစရာ ငါးက မရှိ။ အဝတ်အစား အလန်းတွေ ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ကာ ဆိုင်ကယ်လိုမ့်ပြီး သူမဆီကို ထွက်လာဖြစ်သည် ။ လမ်းတစ်လျှောက် ရင်ခုန် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် စကားလုံး လှလှလေးတွေကို စီကာ စဉ်ကာ တွေးလို့ မဆုံး။ ကျွန်တော့်နှလုံးသား ချစ်တေးသီကျူးသံကို သူမ ဘယ်လို တုံ့ပြန်မှာ ပါလိမ့်။ ကြားချင်လှပါဘိ။

ငါးဒိုင်ကို ရောက်တော့ ဒိုင်ရှေ့မှာ အခန့်သား ရပ်ထားသည့် ပါပလေကာ ကားပြာတစ်စီး၊ မြို့က ဧည့်သည် ရောက်နေသည် ထင်ကာ ဒိုင်ထဲ

ကို ဝင်လိုက်တော့ သူမက ကုန်သည် ဖြစ်ဟန်တူသော လူတစ်ယောက်နှင့် စကားတွေ ဖောင်ဖောင်ဖွဲ့နေ၏။ ကျွန်တော့်အတွက် မနာလိုစရာ မြင်ကွင်းတစ်ခုဆိုလည်း မမှား။

ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ သူမ အရယ်တစ်ဝက်နှင့်ပင် ‘ထိုင်ဦးနော်’ ဟု လက်ဖဝါးတစ်ဖက် ထောင်ပြသည် ။ စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျလှသော်လည်း သဘောထား ကြီးချင်ယောင် ဆောင်ကာ ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲယူထိုင်ရင်း ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို လှန်လှော နေလိုက်သည် ။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဘယ်သူနှင့်ပဲ စကားစမြည် ပြောနေပါစေ ကျွန်တော်လာလျှင် ပြောနေကျစကားကို ဖြတ်၍ သူမ ကျွန်တော့်ကို ဦးစားပေးနေကျမို့ ယခု ကျွန်တော် အလိုမကျချင်။ အရာရာ အောင်မြင် ပြည့်စုံပုံရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်တော့်ထက် အရေးပါနေပြီလား။

"လာချင်နေတာ ကြာပြီ ညီမရဲ့ ။ ငါ့ညီမနဲ့ အစ်ကိုကလည်း ကံစပ်တယ် မဟုတ်လား။ အလုပ် စလုပ်ကတည်းက အမြဲ အဆင်ပြေနေတာပဲ။ နောက်နှစ်ဆိုရင် ရေခဲပုစွန်ပါ တွဲကိုင်မလို့ စဉ်းစားထားတယ်။ ငါ့ညီမ သဘောထားလေး"

"အို ... အဲဒါ ကောင်းတာပေါ့ ကိုညိုမြင့်ရဲ့ ၊ ဟင်း ... ဟင်း"

သူမက ထုံးစံအတိုင်း ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးလေးနှင့် အုပ်ပြီး တဟင်းဟင်း ရယ်မောနေ၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူမ၏ အပြုံးတွေ သုတ်လိမ်းကျထားသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကို ကမ္ဘာပေါ်၌ အလှဆုံးဟု ကျွန်တော် အမြဲငေးနေကျ။ အခုတော့ ထိုအလှတရားအတွက် ကျွန်တော် ရတက်မအေးနိုင် ဖြစ်ရသည် ။

ထိုစဉ် စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသော ငွေရောင်ဟန်းဖုန်းက တတိတီနှင့် ထမြည်တော့ သူမ အခေါ် ကိုညိုမြင့် ဆိုသူက ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်

ဝတ်ထားသော လက်ဖြင့် ဟန်ပါပါ လှမ်းယူကာ စကားပြောနေသည် ။ သူမကတော့ အပြုံးမပျက် ငေးလျက်။ ကျွန်တော့်ဘက်ကို ငဲ့စောင်း၍ မှုကြည့်မလာ။ သူမတို့ စကားဝိုင်းမှာ ကျွန်တော် လူပိုသက်သက် ဖြစ်နေပြီလား။

ကျွန်တော် ဆက်လက် သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ ရင်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်တို့ က ဝုန်းခနဲ ရုန်းကြွသည် ။ ဂျာနယ်ကို စားပွဲပေါ်ဆောင်ချပစ်ကာ ချာခနဲ ထထွက်လာမိသည် ။ ကျွန်တော့်အပြုအမူ ရိုင်းကောင်း ရိုင်းနေမည် ဖြစ်သော်လည်း စိတ်အစဉ်က ကစဉ်ကလျားနှင့် ပေါက်ကွဲချင်နေသည် ကိုး။

ဆိုင်ကယ် စက်နှိုးပြီး ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ဦးတည်ရာမဲ့စွာ မောင်းနှင် လာပြီး ကျောက်ဆောင် တစ်ခုပေါ် ထိုင်နေမိသည် ။

တကယ်ဆို ‘သက်သက်ဝေ’ဆိုတာ စီးပွားရေးလောကမှာ ကဝေမတစ်ယောက်။ သူမ၏ ဘဝအတွက် ကိုညိုမြင့်လို အရာရာ ပြည့်စုံနေသည့် လူမျိုးကိုပဲ ဘဝ အဖော်မွန်အဖြစ် ရွေးချယ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်လို ကျော့ပိုက် တစ်ဖောင်လောက် ပိုင်သည့် ပါမွားလောက်ကို စဉ်းစားမည် မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် တွေးခဲ့ဖို့ ကောင်းသည် ။

ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေ တစ်စစီ ပြိုကွဲ နုံးချည့်နေပြီ။ နှလုံးသား တစ်ခုလုံး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲကြေသွားသလို ခံစားရသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်ငယ်သေးကျွံကာ ပင်လယ်ထဲကို ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲသာ ခုန်ချချင် နေမိတော့သည် ။ သက်သက်ဝေ၏ ရယ်သံလွယ်လွင်များက ရေပြင်ပေါ်ဝယ် လျှပ်တိုက် ပြေးလွှားနေကြသည် ။

ကျွန်တော့်အချစ်က မပွင့်ခင်က ကြွေနှင့်ပြီ။

"အချစ်ရှုံးသမား ဒဿဂီရီ"

ဟိုးဝေးဝေးဆီမှ ငါးမျှားသူ ကိုတံငါ၏ ဆွဲဆွဲငင်ငင် သီကျူးလိုက်သော တေးတစ်စက ကျွန်တော့်ရင်ကို မြားတစ်စင်းလို စိုက်ဝင်သွားသည်။ ဘယ်အရာနှင့်မျှ မတူသည့် ခံစားချက်။ ထုထည် ကြီးမားလွန်းလှသည်ပဲ။

"ဟေ့ ... ကောင်လေး၊ ကျောက်ဆောင်ပေါ် ထိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဆင်းလာခဲ့"

ဘယ်လောက် ကြာသွားပြီ မသိ။ ခေါ်သံကြား၍ ကျွန်တော့်ခေါင်းချာခနဲ လိမ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ နို့နစ်ရောင် ဟွန်ဒါဆိုင်ကယ်လေးနှင့်သူမ။ ဟာ ... အံ့ဩစရာ။ သူမ လိုက်လာသည် ပဲ။

ကျွန်တော် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ချကာ သူမဆီကို အပြေးတစ်ပိုင်း လာခဲ့သည်။ ။ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းတလိန်း တပ်တပ် မြည်နေသော်လည်း မျက်နှာကိုတော့ ကျွန်တော် မှုန်ကုပ်ထားဆဲ။

"ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဒီနေ့ ပင်လယ်မဆင်းလို့ ငါးမသွင်းနိုင်ဘူး"

ကျွန်တော့်မျက်ခုံးတွေ အတွန့်လိုက် ကောက်ကွေးနေမည် ထင်သည်။ ။ သူမက ကျွန်တော့်ကို ကလေးလေး တစ်ယောက်လို ကြည့်ပြီး ရယ်သည်။ ။

"ငါ့မောင်ရယ် ငါးလိုချင်တာများ ဒီထိအောင် လိုက်လာရမှာ လား"

"ဒါဆို ဘာကိစ္စ ..."

ကျွန်တော့်စကားတွေက ဆတ်တောက်တောက်၊ မာထန်ထန်။ သူမ စိတ်မဆိုးပါ။ ထုံးစံအတိုင်း တညင်းညင်း ရယ်သည်။ ။

"စိတ်ကောက်နေတဲ့ ကောင်လေးကို လာချောတာလေ"

"ဘာလဲ ... ငါးမရမှာ စိုးလို့ လား"

"ကောင်လေးရယ်၊ ကိုညိုမြင့်က လူလည်၊ ဂျင်ပေါ်က ထုံး။ အစ်မအနေနဲ့ စီးပွားရေးအတွက် ကိုညိုမြင့်လို ပါတနာတွေ အများကြီး လိုအပ်ပေမယ့် ဘဝအတွက်ကတော့ ငါ့မောင်လို ရိုးသားဖြူစင်ပြီး သစ္စာရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်က မရှိမဖြစ် လိုသေးတယ်"

"ဟာ ..."

သက်သက်ဝေ၏ အပြုံးမျက်နှာ ရယ်သံလွင်လွင်လေးက လှိုင်းအော်သံတွေနှင့် အတူ ရောယောင်ပြီး ကခုန်နေသလို။ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ ချို့မြန်သည့် သစ်သီးတစ်လုံး။

ကျွန်တော့် ခြေအစုံ လေထဲကို ဝုန်းခနဲ မြောက်တက်သွားပြီး လေထဲကို ချိန်ရွယ်ကာ ဝှစ်ခနဲ လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ သူမ လက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်တွင် ကပ်ထားပြီး စကားတစ်ခွန်းကို ခပ်ရဲရဲ ဆိုလိုက်သည် ။

"အဲဒါ ကျွန်တော်လားဟင်"

သက်သက်ဝေ မငြင်းပါ။ ကျွန်တော့်ရင်ခွဲထဲ အလိုက်သင့် တိုးဝင်ကာ ငြိမ်သက်လျက် ရှိတယ်။ နှုတ်ခမ်းအစုံ လှုပ်ဟသွားပြီး ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို တိုးတိတ်စွာ ရေရွတ်သည် ။

"အချစ်ဆိုတာ

ဦးနှောက်ရဲ့ အပိုင်းအစ

နှလုံးသားရဲ့ ဂီတ"

ကမ္ဘာပေါ်၌ ရှိသမျှသော အလှတရားတို့ သည် ကဗျာရွတ်နေသော ချ

စံသူ၏ အလှကို မီအံ့ မထင်ပါ။
